

F S S P X

De Monstrans

“Instaurare omnia in Christo”

Nieuws uit de Hemelstraat

De verantwoordelijkheid van de priester

Geschiedenis van O.-L.-V. van Walcourt

Het Mariabeeld van de hoek Korte- en Lange Leemstraat

Monseigneur Lefebvre: een bisschop in de storm

De H. Guibertus

MARIAHULDE KLEIN ANTWERPEN

Mariabeeld hoek Lange
Leemstraat – Korte Leemstraat

WOENSDAG 18 MEI

Georganiseerd door de M. I.
in samenwerking met de
wijkvereniging Klein
Antwerpen
voor al onze gelovigen en
iedereen!

- 19.30 H. Mis in de
Hemelstraat
- 20.15 vertrek processie
naar Mariabeeld –
gebeden

Nadien napraten met hapjes in
de tuinen van de Priorij

Militia Immaculatae

Mijn Vaderland is Marialand! Vereer uw Moeder.

E.H. Louis Bochkoltz

Beste gelovigen,

Voor de Meimaand, de Mariamaand, verheugen wij ons dat De Monstrans een heel Mariaal karakter heeft. Niet alleen in wat u zult lezen maar ook op welke manier wij Onze Moeder geëerd hebben of zullen eren: toewijding aan de Immaculata, bedevaarten, Mariahulde. Mocht de H. Maagd haar kinderen overvloedig zegenen!

Dikwijls, in onze priorij, krijgen wij bezoek van priesters en gelovigen uit verre oorden. Dit is ook de schoonheid van de Priesterbroederschap Sint-Pius X en van het katholiek geloof dat ons verbindt. En, bij elk bezoek, herhalen wij met trots dat *Antwerpen bij voorkeur de stad van de Moeder-Maagd is*.

Het is een gevoel, eigen aan alle volkeren en aan alle mensen, de afbeeldingen van hun weldoeners en grote mannen te vervaardigen en te bewaren, om daaraan een blijvende blijk van hulde en eerbied te schenken. In Egypte, Indië, Perzië, Griekenland en Italië waren reeds van ouds duizenden beelden opgericht ter nagedachtenis van de grote mannen van hun vaderland. Van op hun voetstukken boezemden die beelden moed en vaderlandsliefde in.

In Antwerpen is het opmerkelijk dat Maria, Onze-Lieve-Vrouw, de Moeder van God en Onze Moeder, een speciale plaats in het hart van de inwoners heeft.

Om te beginnen is Maria, de Patrones van Antwerpen, prominent aanwezig in de gevel van het stadhuis op de Grote Markt, maar daarnaast prijkt Zij op nog zo'n honderdzeventig andere plaatsen in de stad.

De Madonnabeelden werden eind zeventiende, begin achttiende eeuw op gevels en straathoeken geplaatst ter ere van Maria. Maar ze dienden ook vaak als straatverlichting! Veel beelden waren voorzien van een olielampje. Vandaag hebben wij overal straatverlichting maar, in onze harten, is

Zij het die verder de weg naar haar Zoon Jezus, het Licht van de wereld, wijst. Ga naar Maria, bid Maria.

In het boek 'Antwerpse Madonna's' (verscheen als reeks afzonderlijk bijdragen in *Gazet van Antwerpen* van 1 mei tot 8 juni 1981 – die tijd lijkt zo lang geleden) lezen wij: "Vorige eeuw telde men in Antwerpen nog meer dan vierhonderd Mariabeelden. Andere bronnen vermelden nog hogere cijfers en zo zou de Scheldestad ooit wel eens om en bij de zeshonderd O.-L.-Vrouwebeeldjes geteld hebben".

"Begin dezer eeuw vond men te Antwerpen nog 259 Mariabeeldjes binnen de leien. In 1922 – bij de uitgave van de tweede druk van Augustin Thyssens waardevolle werk "Antwerpen vermaard door de eredienst van Maria" – zijn het er nog 168 binnen de leien. In 1981 nog amper een 120-tal".

Op de website van vzw Voor Kruis en Beeld lezen wij in 2022 "De status van 170 beelden in de Antwerpse binnenstad".

Dierbaren, onder geestelijk oogpunt beschouwd hebben de beelden op ons een zalige invloed. Zoals de catechismus ons leert, stellen de beelden ons voor ogen de mysteriën van ons geloof, alsook het leven van de heiligen en de manier waarop zij tot de hemelse glorie gekomen zijn. Zij verlevendigen onze liefde tot God en zijn heiligen. Zij helpen ons aandachtig te bidden.

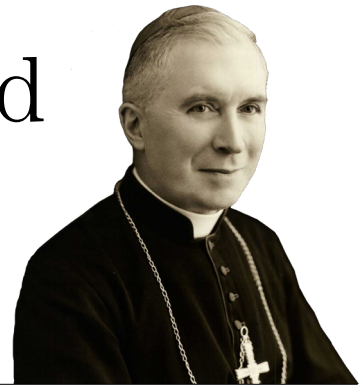
Ik beloof u in een volgende *Monstrans* een artikel over de strijd voor de beelden te schrijven. Dit onderwerp trekt mij zo aan. Maar nu, tijdens deze Meimaand, wil ik u graag aanmoedigen om de woorden die wij onder aan het beeld in de Korte Leemstraat lezen toe te passen: "*Langs dezen weg zet geen voet of zeg Maria wees Gegroet*".

En kom met ons op woensdag 18 mei Onze-Lieve-Vrouw in onze wijk eren!

De verantwoordelijkheid van de priester

Mgr. Marcel Lefebvre

Noot: Dit is de tiende brief van het boek *Lettres pastorales* ('Pastorale brieven'). Wij zijn van plan de verschillende brieven te publiceren in *De Monstrans*.

Het is altijd een grote vreugde en voldoening voor Mgr. Guibert en voor mijzelf om onder u te zijn. Wij willen u zo graag helpen, niet alleen door onze genegenheid, maar door onze gebeden, onze aanmoedigingen en onze richtlijnen.

Deze morgen wil ik in deze vermaning twee bijzondere instructies benadrukken: priester zijn in uw houding tegenover God en de zielen en u bewust zijn van uw priesterlijke en vaderlijke verantwoordelijkheid tegenover uw kapelaans en uw naaste medewerkers.

Beschouw uw priesterschap tegenover Onze Heer Jezus Christus. Heb deze dorst, deze obsessie om te leven met God, om intiem verbonden te zijn met Onze Heer met heel uw ziel. Maar vergeet niet dat deze vereniging niet kan, niet waarlijk kan zijn, zonder uw oefeningen in vroomheid: gebed, brevier en vooral de heilige Mis, zonder de andere uit te sluiten.

Sommigen onder u zullen ongetwijfeld zeggen dat zij dringende bezigheden hebben, dat zij verwacht worden op vergaderingen of dat strikt noodzakelijke apostolische opdrachten hen weerhouden. Wat een illusie te geloven in staat te zijn het leven van God rondom zich te verspreiden, als men verwaarloost zich te laven aan de bronnen van dit leven. De priester, die zijn vrome oefeningen verwaarloost, zal onherroepelijk en onvermijdelijk uiteindelijk lauw worden en afzwakken. "Hoe kan het voedsel smaak hebben, als het zout het haar niet geeft."... heeft Onze Heer ons verwittigd.

Denk aan het stichtend voorbeeld dat een priester, die bidt en zich met God verenigt, aan zijn gelovigen geeft. De mensen die ons ontmoeten, die wij benaderen, moeten er meer dan ooit van overtuigd zijn dat zij te maken hebben met een man van God.

In dit opzicht moeten wij ons inspannen om te zijn wat Onze Heer geweest is voor de wereld: het grote

Sacrament. Door Hem is het leven van God gekomen. Door ons moet het aan de zielen gegeven worden, die ons zijn toevertrouwd.

Laten wij oppassen tevreden te zijn omdat wij scholen, kerken en vergaderzalen opgericht hebben. Nog meer, laten wij oppassen te geloven dat ons apostolaat vruchtbaar is omdat wij veel volk hebben kunnen verzamelen en bewegingen gelanceerd hebben. Dat alles is slechts "middel".

Wat wij ons zonder ophouden moeten afvragen, is te weten of in werkelijkheid de genade in de harten doordringt. En laat ons daarom alles doen opdat de zielen ontvankelijk zijn voor de genade en dat zij het vermogen hebben om ze in overvloed te ontvangen.

Wij moeten deze gunstige omgeving creëren door onze eigen houding van vaderlijke goedheid, bezorgdheid en geduld. Enkele stichtende woorden, enkele aansporingen tot een grote edelmoedigheid voor het ontvangen van de sacramenten, kunnen veel doen. Laat ons in de kerk altijd respectvol zijn voor deze heilige plaats: geen kreten, geen misnoegen, geen geroep. Hoe kunnen de gelovigen aan God denken als zij ons geïrriteerd en ongeduldig zien. Hoe kunnen wij deze bovennatuurlijke sfeer creëren die in de zielen moet doordringen en hen ontvankelijk maken voor de genade.

Het is in deze geest dat ik er in een vorig schrijven reeds had op aangedrongen, dat de priesters moeten vermijden te vaak naar de families te gaan om er te gaan eten evenals naar de cinema. Zowel als het bezoek aan de parochianen nuttig en wenselijk is, evenzeer zijn de regelmatige aanwezigheid bij sommige families en de veelvuldige maaltijden buiten de gemeenschap schadelijk. Het is het te dikwijls bezoeken van de gelovigen op de wijze van de mensen van de wereld uit zuivere menselijke vriendschap. De priester in zijn hoedanigheid van

Bezoek van 3 van de 5 seminaristen van het district Benelux in de Hemelstraat.

priester komt niet meer naar voor. Er kunnen zeker enkele uitzonderlijke gevallen zijn die u zelf moet beoordelen. Maar ik vraag u eerder strikt te zijn op dit gebied.

Evenzo zijn er nuttige en zelfs stichtende films om te bekijken. Maar in deze zaken moet men zeer discreet zijn en vermijden regelmatig naar de bioscoop te gaan (ik heb het hier niet over parochiale cinema's). De aanwezigheid van een priester kan een schandaal zijn voor de toeschouwers. Want men moet wel zeggen, dat, zelfs als de film correct is, er vaak een gedeelte van het programma is waarbij de priester niet mag aanwezig zijn.

Verwonder er u dus niet over als er in dit verband enkele duidelijke richtlijnen gegeven worden.

Om de zielen ontvankelijk te maken voor de genade van God, volstaat het niet de harten te verheffen. Men moet ook het verstand verlichten. Sta mij toe dat ik u vertel hoezeer de angst mij bekruipt bij de verwarring van de geesten. Het lijkt alsof men niet meer weet wat waarheid en leugen is. En, wat zeer ontgoochelt, is onze Franse katholieke pers meer in het algemeen ideeën te zien ontwikkelen die helemaal niet in overeenstemming zijn met de leer onderwezen door Onze Heilige Vader de Paus... Men wendt voor het communisme enkel te veroordelen, omdat het atheïstisch is, alsof de Pausen het communisme niet hadden veroordeeld als zijnde intrinsiek kwaad en niet in staat gunstige effecten te hebben op de samenleving. Men koestert

een stille bewondering voor het systeem, met uitzondering van zijn atheïsme. De vrije school wordt als onderwerp nauwelijks besproken. De overzeese problemen worden beoordeeld in het kader van het bij het communisme aanleunend internationalisme en in het voordeel van een utopisch egalitarisme en een godsdienstig indifferentisme, waarover de Paus gesproken heeft in zijn Kerstboodschap.

Wij zouden kunnen zeggen dat het lezen van bepaalde tijdschriften zoals *Esprit* en bepaalde kranten zoals *Témoignage chrétien* niet meer zou mogen aangemoedigd worden. Hun geest is te ver verwijderd van deze van de Kerk en doordrongen van modernisme en liberalisme.

Laten wij ervoor zorgen steeds de richtlijnen van de Paus te volgen, met aandacht zijn geschriften te lezen en onze geesten af te stemmen op de zijne, die de geest van Christus is.

Het tweede punt waarover ik u zou willen onderhouden is de pastorale zorg die gij moeten hebben voor uw onderpastoors en directe medewerkers.

Draag zorg voor de jonge priesters die u zijn toevertrouwd. Vergeet niet dat, over het algemeen, de eerste overste diegene is die de grootste indruk nalaat in het leven van een priester. Wat een verantwoordelijkheid! Zorg ervoor hun geestelijk leven te vergemakkelijken door regelmatige vrome oefeningen, door uw voorbeeld, door een broederlijk gegeven raad. In hun apostolaat moet u

Stichter aan het woord

hen ook helpen, raad geven, de studie van de taal vergemakkelijken. Het is merkwaardig vast te stellen dat sommige oversten zeer ijverig zijn ten opzichte van hun gelovigen en tegelijk zij die dicht bij hen staan, verwaarlozen.

En dat is ook zo voor de broeders en de religieuzen. Niet zelden hoort men dat op deze mensen in het bijzonder kritiek wordt gegeven. Omdat zij dikwijls ons detailzaken vragen, wanneer wij ze bezoeken, of het nu materiële details betreft of kleine problemen in hun werk of in hun gemeenschap, en dan zijn we furieus en nemen we ons voor nooit meer een voet bij hen binnen te zetten. Betekent het werkelijk dát, overste te zijn, de geestelijke vader van de zielen? Laten wij luisteren, laten wij ons boven onze eerste indrukken verheffen en steeds een vaderlijke welwillendheid behouden. En als wij vinden dat zij te weinig godsdienstig zijn, zijn wij dan ook niet een beetje schuldig daaraan? Geven wij hen al de geestelijke hulp die zij nodig hebben: minstens maandelijkse geestelijke conferenties, raad in de biechtstoel zonder het voorbeeld van vroomheid en naastenliefde uit te sluiten?

Vergeeten wij ook al diegenen niet die deze familie vormen, waarvan wij de vaders zijn: de werknemers van de missies, de catechisten, de monitoren... Laten wij rond hen een geest van ijver, van wederzijds vertrouwen ontwikkelen die opbouwend zal zijn en die de zekerste garantie zal zijn van een vruchtbaar apostolaat in heel de parochie of de missie of het werk dat ons is toevertrouwd.

Tenslotte, houd ik eraan u mijn diepste tevredenheid uit te drukken welke ik ondervonden heb tijdens mijn bezoek met Mgr. Guibert. Ik heb juist deze zeer gelukkige indruk gehad dat gij allemaal vervuld zijt van het verlangen om het rijk van Onze Heer te zien uitbreiden en dat een heilige wedijver u bezielt. Ik dank God hiervoor en hoop van harte dat gij, vooral in de tijd waarin wij leven, het voornemen om altijd in de eerste plaats priesters van Onze Heer en priesters van de Rooms-Katholieke Kerk te zijn, in uw hart bewaren.

Sébikhotane, 25 april 1956

REIS NAAR ZAITZKOFEN

1 – 3 JULI 2022

OP ZA. 2 JULI 2022 WORDT
E.H. JAN DE BRUYN
PRIESTER GEWIJD TE
ZAITZKOFEN.

Formule 1: € 295/p.

"Busreis + half pension Hotel Michel Landshut (twin-bed)"
Deze formule geldt tot 10 mei!

Formule 2: € 120/p.

"Busreis Zaitzkofen"
Deze formule geldt zolang er plaats is.

AANMELDING

fsspx.be/nl of
hemelstraat.info@fsspx.be

E.H. De Bruyn wordt priester gewijd

Zaitzkofen

Priesterseminar Herz-Jesu, 84069 Schierling (DE)

PRIESTERWIJDING: ZATERDAG 2 JULI OM 9 U.

Maaltijd mogelijk ter plaatse

Vervoer en organisatie: zie fsspx.be/nl voor aanmelding,
of schrijf naar hemelstraat.info@fsspx.be voor meer info

EERSTE MIS: ZONDAG 3 JULI OM 8 U.

Iedereen is uitgenodigd voor het ontbijt nadien

Eremis in de Hemelstraat te Antwerpen

ZATERDAG 9 JULI 2022 OM 10 U.

aansluitend receptie in de tuinen van de Hemelstraat
feestmaaltijd bij »Horta« om 13.30 u.
(Hopland 2, 2000 Antwerpen)

Aanmeldingen voor de feestmaaltijd tot 24 juni via aanmelding.eremisjandeb Bruyn@outlook.be

H. Missen

Brussel	zo 10/07, 10.30	Gent	zo 17/07, 10.00	Leiden	za 23/07, 9.00
Quiévrain	za 16/07, 8.00	Gerwen	vr 22/07, 19.00	Utrecht	zo 24/07, 10.30

Geschiedenis van O.-L.-V. van Walcourt

Uit het boek "La Belgique a Marie", Abbé H. MAHO, Bieleveld, Bruxelles, 1927.

Op zaterdag 9 april heeft het JKI-Vlaanderen (twee jonge vrijwilligers!) zich aangesloten bij de jeugdgroep van de Sint-Jozefskerk voor een bedevaart naar Onze-Lieve-Vrouw van Walcourt. Na de H. Mis bij het hoofdaltaar van de basiliek en het rozenhoedje vóór het 1000 jaar oude standbeeld, maakten de jongeren de traditionele "Grand Tour" om de H. Maagd te smeken de vastentijd op de beste manier af te sluiten. De dag eindigde bij het heiligdom van Onze-Lieve-Vrouw van Genade in Berzée. Een mooie dag met veel genade en vriendschap.

De kronieken van Walcourt vertellen ons dat Sint-Maternus er het Evangelie predikte en een kapel bouwde, waarin hij een met eigen handen gesneden beeld van de H. Maagd plaatste, en omdat hij de eer had de Moeder van God in dit leven te zien, maakte hij er een zo getrouw mogelijke gelijkenis van.

In die tijd, zo verhaalt de legende van Sint-Maternus, kwam deze priester, door St. Petrus uitgezonden, aan in een bosrijke plaats, omgeven door bergen en dalen en gelegen aan de rivier de Heure. Walcourt is de naam en het is opgenomen in de *pagus arduannensis*. Op deze plaats had een boer, Arbeus genaamd, een Athener van afkomst, op kundige wijze een toren van verbazingwekkende hoogte gebouwd. Deze man (Arbeus) beroofde kooplieden en andere reizigers, vooral zij die in God geloofden, van hun geld.

De zalige Maternus onderwees hem zachtjes met wijze raad, bekeerde hem tot het katholiek geloof en diende hem het heilig doopsel toe. Bovendien bouwde dezelfde prediker Maternus, met instemming van Arbeus, op een zeer hoge plaats, niet ver van de toren, een kapel die hij wijdde aan de Maria, Moeder van God en altijd Maagd. Daar plaatste hij eerbiedig een houten beeld op het altaar dat hij met zijn eigen heilige handen had gesneden en dat de allerheerlijkste en kuise Moeder Gods voorstelde, die hij vóór haar dood, toen zij zich nog onder de mensen bevond, zag, betrachtte en aanschouwde, niet als een beeld, maar van

aangezicht tot aangezicht. Zij is tot op heden het voorwerp van grote verering gebleven voor vele pelgrims en andere deugdzame mensen.

Bovendien werd dit Mariabeeld wonderbaarlijk in het jaar 1304. De duivel, jaloers op de wonderen van Onze-Lieve-Vrouw en op de algehele verering die haar ten deel viel, zette de ketters er zelfs toe aan de kerk in brand te steken om het voorwerp van verering van de gelovigen te vernietigen. Anderen zeggen dat de duivel zelf het in brand heeft gestoken ...

Het enige zekere feit is dat, tijdens het vuur, het heilig Beeld uit de vlammen oprees, gedragen door engelen die uit de hemel neerdaalden. Op hetzelfde moment verscheen er een witte duif die het naar

een nabijgelegen vallei leidde, Jardinet genaamd. Deze naam verklaart dat er daar een appelboom stond. De engelen plaatsten Onze-Lieve-Vrouw van Walcourt op een tak van de boom.

Tevergeefs trachtten mensen het beeld eruit te halen: een onoverwinnelijke kracht hield allen tegen die het naderden. De gelovigen riepen de Heer van Walcourt, Thierry, Graaf van Rochefort, in om tussenbeide te komen.

De edele heer, gezeten op een paradepaard, putte zich uit in smeebeden, maar zijn rijdier weigerde de boom te naderen waar het beeldje zich bevond. Toen legde de heer op zijn knieën de plechtige belofte af dat hij in deze vallei een abdij zou bouwen en dat hij de afgebrande kerk nog groter en mooier zou herbouwen. Zodra de belofte was afgelegd, werd de hardnekkigheid van het beeldje als bij toverslag overwonnen en liet het zich, onderdanig en barmhartig, naar de slotkapel brengen.

Ter herinnering aan deze wonderbaarlijke gebeurtenis, waarvan alle inwoners van het stadje getuige waren, werd in die tijd besloten tot een jaarlijkse processie, die zelfs onder het Terreurbewind nooit werd onderdrukt, en ook nu nog duizenden pelgrims aantrekt op het feest van de Heilige Drievuldigheid. Dit is de “Grand Tour de Walcourt”. Deze processie is in bepaalde opzichten opmerkelijk, men noemt het “Marsen”. Groepjes als soldaat verklede mannen, grenadiers, zouaven, geniesoldaten, huzaren te paard, vormen een processie voor de H. Maagd, waarbij het niet ontbreekt aan pittoreskheid en originaliteit. Op vooraf bepaalde punten lossen zij musketschoten en brengen zij hulde aan O.L.-Vrouw, die in triomf op de schouders van de pelgrims wordt gedragen.

Dit houten beeldje is zittend (Sedes Sapientiae) en van gemiddelde grootte. Aan de verering die de inwoners van Walcourt in de Middeleeuwen voor het miraculeuze beeld van Onze-Lieve-Vrouw koesterden, heeft het de zilveren platen te danken

De Vlaamse delegatie vóór het beeld van O.L.V. van Walcourt.

waarmee het volledig bedekt is.

Rond de 16e eeuw werd het oude beeld van Onze-Lieve-Vrouw getooid met kleren. Wij herinneren ons dat dit gebruik tot ons is gekomen uit Spanje, in de tijd dat de Nederlanden daaronder vielen.

Onze-Lieve-Vrouw van Walcourt werd gekroond in juli 1875. De honderdvijfendertigste verjaardag van deze kroning werd in september 2010 nog met grootse festiviteiten gevierd.

Op zondag 1 mei trokken de gelovigen van de Hemelstraat naar de grot van O.-L.-V. van Lourdes te Edegem voor hun jaarlijkse bedevaart. De stad Antwerpen heeft de zang van onze moedige gelovigen gehoord voor de eerste dag van de Mariamaand! De dag eindigde met de klassieke en altijd populaire pannekoeken van de Broeder!

Zoals gewoonlijk: volgend jaar andere bestemming!

Het Mariabeeld van de hoek Korte- en Lange Leemstraat

Uit het artikel van Marleen Gijssels in de buurkrant (2009)

Hoeveel honderdduizenden liepen er al niet voorbij, de meesten zonder op te kijken, zonder haar te kennen? Of lieten ze het niet zien? Sommigen groetten zelfs eventjes, snel en steels.

Notabelen, kunstenaars, neringdoeners en plebejers ... gewone mensen, elk op hun eigen manier. De Lieve Vrouwe zal dit met een glimlach beantwoord hebben.

De "Onze Lieve Vrouwe Medeverlosseres" met haar Jezuskindje op de arm. Medeverlosseres ... een weinig bekend woord ...

Met een speciale betekenis: Maria trapt op de slang met een appel in de muil...wat alludeert naar het verhaal uit het Oud Testament waar Eva de appel neemt die door de slang aangeboden werd, iets wat haar door God verboden was en de oorzaak werd van de Oerzonde, de verwijdering van het Aards Paradijs. Dit gebaar duidt aan dat Maria de fout herstelt en dus medeverlosseres is met haar zoon Jezus.

Geschiedenis en restauratie

De enthousiaste uitleg van Christiaan Ketele, voorzitter van het buurtcomité, op een van de vergaderingen voorjaar '09, maakte ons warm voor het idee "Ons Maria" te laten restaureren.

In eerste instantie meenden we dit grotendeels zelf te kunnen doen maar bij grondiger nazicht bleek het inschakelen van een echte restaurator wel noodzakelijk.

We deden dan ook de vastgestelde stappen voor het eigenlijke werk: informatie en toelating vragen aan de eigenares van het pand, bij het stadsarchief, het rijksarchief, de parochie en tot op het bisdom. We vroegen ook de toelating bij het districtbestuur (waar men heel positief op reageerde) en polsten

Inhoudiging 2009.

tevens naar mogelijke financiële steun.

Zo vernamen we dat het beeld niet "beschermd" maar wel "geregistreerd" is. Dat we officieel wel de toelating tot restauratie hebben maar voor de kosten op onszelf zijn aangewezen.

We vonden zelfs de namen van toenmalige buurtbewoners die in de periode 1870/1872 de aanvraag tot plaatsing deden...

Er is een bouwdoos met een aanvraag door H. Schmitz & Co (21 july 1871 voor een "Madonna" op de hoek Korte Leemstraat met Lange Leemstraat 50).

Een oud handschrift vermeldt dat het beeld “door Devriendt vervaardigd, plechtig werd ingehuldigd door Monseigneur Sacré op woensdag 24 july 1872 ten 5 ure”. Meer dan waarschijnlijk gaat het hier om beeldhouwer Frans De Vriendt (1829-1919).

Monseigneur Petrus J.F. Sacré (1825-1895) was toen deken in Antwerpen en de drijvende kracht achter de oprichting van het Verbond der Christelijke Vakverenigingen. Eerder, van 1845 tot 1868, was hij vicepresident en president van het Belgisch college te Rome.

Beeldhouwer Frans De Vriendt werd op 24 juni 1829 te Lier geboren en stierf op 16 april 1919 te Borgerhout waar hij ook woonde. Wat zijn werken betreft trekken vooral de Kruisweg in de vroegere kerk van O.L.Vrouw ter Sneeuw van Borgerhout en het borstbeeld van de Borgerhoutse burgemeester Eliaert de aandacht. Borgerhout noemde een straat naar Frans De Vriendt.

En ook op onze Antwerpse O.L.Vrouw Kathedraal staan beelden van zijn hand.

Op een ladder, met een deskundige, werd het hele beeld met de koepel en bijhorende ornamenten grondig bekeken en werden enkele zaken al voorzichtig verwijderd.

Zo bleek dat de duidelijk te kleine kandelaar niet de oorspronkelijke was en veel te klein in verhouding tot de arm waar hij bij hoort. Francine, de eigenaresse van het pand, vertelde ons dat in de jaren 1960 een grote vrachtwagen, bij een verkeerd manoeuvre om de Korte Leemstraat in te draaien, tegen de uitstekende lichtarmatuur botste. Hierdoor viel de kandelaar en werd de bijhorende arm sterk verbogen. Zo goed als het kon werd de arm terug op zijn plaats gebracht en werd er een andere kandelaar opgezet.

In 1870 was het nog de gewoonte dat enkel Mariabeelden een lichtpunt hadden, dat zij de enige straatverlichting waren. Elke avond trok men de kandelaar omlaag om de olie bij te vullen, de lont aan te steken en daarna hees men hem terug op zijn plaats. Elke ochtend eindigde dit ritueel met het afsluiten van de lucht om de lamp te doven.

De in 1960 geplaatste lamp werd niet aangesloten op de toen al ruim aanwezige straatverlichting, Maria had dus geen eigen lampje meer.

Het meer passende exemplaar dat nu, na een grondige opknappbeurt is aangebracht, kregen we van de vereniging “Voor Kruis en Beeld vzw”. Net als het oorspronkelijke exemplaar zorgde deze lamp voor straatverlichting via een oliepit en werd hiervoor ook neergelaten. Hoogstwaarschijnlijk komt deze straatlamp uit de Kievitsbuurt. Dit menen wij omdat er, bij de eerste reiniging, een

In 1870 was het nog de gewoonte dat enkel Mariabeelden een lichtpunt hadden, dat zij de enige straatverlichting waren.

piepklein opgerold papertje tevoorschijn kwam met daarop de naam van een joodse vereniging.

“De 3 frank als bijdrage maand juni 1942 ... Lange Kievitstraat 134 ... vereniging Nichum Aweilim.” Deze kandelaar werd gereinigd, geschilderd en verguld door leerlingen van een Antwerpse school voor Bijzonder Onderwijs onder de deskundige leiding van de leraar decoratie Cyriel Smet.

De arm werd gezandstraald, verzinkt en zwart gelakt (met duikbotenverf!) door de firma Te Winkel Group uit Boom.

De kandelaar wordt met elektrische leiding

ZONDAG JUNI
19 2022

H. Sacraments- PROCESSIE

10u Plechtige H. Mis · 12 u Vertrek Processie · einde rond 14u vanuit de Hemelstraat (tegenovergestelde richting) Mechelsesteenweg - Frankrijklei (rechterstrook) - Louisa-Marialei - Rubenslei - **Rustaltaar** aan het Gedenkmoment van de Gesneuvelden (hoek Rubenslei en Van Eycklei) - Maria-Henriettelei - Bourlastraat - Leopoldplaats - Mechelsesteenweg - terug Hemelstraat.

Kapel van het Allerheiligste Sacrament - 03.229.01.80

Op zondag 1 mei: toewijding aan de Immaculata van de MI te Antwerpen (bovenste foto) en te Gent (onderste.)

uitgerust en aangesloten op de gewone straatverlichting. “Ons Maria” zal dus elke avond verlicht worden en ons licht geven.

Een heuse stelling werd opgebouwd rond de hoekgevel. (Ze stond gratis te onzer beschikking vanwege de firma “Algemene Bouwwerken” uit Schoten). Wekenlang trok zo een groen gordijn de aandacht van de anders verstrooide voorbijgangers.

Achter dat gordijn werd naarstig gewerkt en werden details “blootgelegd”. Restauratrice Noortje Cools en Christiaan Ketele werden hiervoor aangezocht.

Professioneel restaurator Noortje Cools heeft al heel wat Mariabeelden mogen onderzoeken. Twee Madonna’s van de binnenstad zijn door haar vakkundig ‘onder handen genomen’ en in de kerk Sint-Andries had ze verschillende opdrachten.

Christiaan Ketele, de voorzitter van onze wijkvereniging (Klein Antwerpen) die niet enkel een opvallende en gedreven figuur is maar ook een kunstenaar die met hart en ziel en heel veel fantasie te werk gaat.

Zo van op haar eigen hoogte, oog in oog met de Vrouwe en balancerend op een metalen staketsel, zien we het beeld en de omgeving op een heel andere manier dan vroeger van op de stoep.

We zien hoe fijn en gedetailleerd dit geheel gemaakt is en kunnen alleen maar bewonderend en heel voorzichtig te werk gaan om deze sculptuur, dit beeld van Onze Lieve Vrouw van Klein Antwerpen, weer in zijn volle glorie te laten verschijnen.

De levensgrote Onze-Lieve-Vrouw draagt het Jezuskind op haar linkerarm en toont met haar rechterhand een houten scepter. Allebei hebben ze een aureool achter het hoofd. Met zijn beide handjes opgeheven maakt het kind Jezus een uitnodigend of zegenend gebaar. Naar de voorbijgangers? Naar de duiven?

Maria staat op een wereldbolvormig voetstuk dat bezaaid is met in reliëf opgebrachte goudkleurige sterren en onderaan omvat wordt door een wolkenpartij, eveneens in reliëf. Zij staat op een maansikkel en aan haar voeten kronkelt de slang met een gouden appel in de muil.

De 1m80 hoge sculptuur is in kalksteen uitgehouwen ... dus een uniek exemplaar.

Sinds de herschildering in 1989 zijn de figuren monochroom wit afgewerkt maar ze vertonen nog sporen van veelkleurige elementen. Zo was het gevelveld, het gordijn achter de Vrouwe, oorspronkelijk helderblauw met gouden figuren

Woensdag 18 mei Mariahulde bij het beeld van O.L.V. van de Korteleeemstraat (zie blz. 2)

Fakkeltocht van de MI naar Walter van Bierbeek, eerste ridder van de Militia Immaculatae (volgens de H. Grignon de Montfort).

bekleed en was haar kleed lichtblauw.

Ook de contouren van een Mariamonogram en medaillons van het Heilig Hart zijn nog vaag op de wereldbol te zien.

We wisten, eveneens uit geschriften, dat men de tekst *“Langs dezen weg zet geen voet of zeg Maria wees Gegroet”* kon lezen. We fantaseerden over een plakket met deze tekst onder het beeld aan te brengen. En Christiaan ontdekte, tijdens het reinigen en verwijderen van overbodige verflagen naast Maria's hoofd enkele rode letters gotisch geschreven ... De tekst!

Een extra werkje maar met graagte en zorg werd het mooi en net als het oorspronkelijke. Zo zal ieder deze wens kunnen lezen op de wijze zoals het bedoeld was.

De rechthoekige zinken luifel met afgeschuinde hoeken bezit onderaan een lamberkijn en loopt bovenaan uit in een immense kroon die getopt is met een rijksappel, een globe met kruis.

De versierde rand die origineel bovenop de luifel aangebracht was is duidelijk tot op de bodem afgesleten en werd misschien vroeger al afgenomen vanwege de slechte staat. Evenals de andere randen werd ze door ons vervangen door een koperen band.

Vermoedelijk stond in het midden van deze rand oorspronkelijk nog een Mariamonogram.

Door laag na laag het vuil en de ca. 20 verflagen van 120 jaar te verwijderen, kregen we een idee hoe het beeld en de luifel er oorspronkelijk moeten hebben uitgezien. De eerste tien oudste lagen waren monochroom. Daarboven volgden meer kleurrijke lagen (zo was Maria's mantel blauw).

Onder het pakket verflagen kwamen figuratieve

elementen tevoorschijn aan de randen van de kledij. Vele versieringen zijn in de loop van de jaren versleten en sommige zijn gewoon verdwenen.

Niet alles kon dan ook volledig hersteld worden, enkele zaken dienden we te vernieuwen.

Zo merkten we dat het zinken (en oorspronkelijk vergulde) aureooltje van het kind erg afgesleten was en dat de goudverf er nog slechts op enkele plaatsen te bespeuren viel. Maria was het hare gewoon kwijtgespeeld.

Waarop baseren we ons dat Maria een aureool had en geen kroon zoals het bij de meeste Madonnabeelden is?

Achter op het hoofd heeft ze een pin, net een zoals het Jezuskind heeft en waarmee zijn aureooltje bevestigd is. En haar titel “Medeverlosseres”. Net als de Verlosser droeg ze een aureool.

Nu hebben beiden een nieuw bekomen met verenigde krachten vervaardigd.

We zagen nu ook duidelijk de zo natuurgetrouwe afwerking zelfs de nagels van haar handen lijken alsof het echte zijn en verder zijn de sluitspeld van haar kleed en de plooiën van de stoffen zo fijn weergegeven. Van beneden zal dit, na vrijlegging, vast wel te zien zijn.

Zonde dat er zo weinig respect voor getoond wordt.

Te weinig aandacht voor het kunstwerk, te weinig aandacht voor het kunstige restaureren nu laatst iets te veel aandacht voor het materiaal dat hierbij nodig is. Het dure restauratiemateriaal werd, tijdens een minuutje onoplettendheid, bijna onder de ogen van Noortje en Christiaan gewoon gestolen! En wat kan de dief nu met die kleine en fijne beiteltjes, borsteltjes en spatels doen?

Het restaureren van een eeuwenoud beeld is niet zo simpel als de meesten van ons, ik inclusief, meenden/menen. De aureolen, de grondlaag van loodmenie, de kleurschakering, de speciale lijm en zelfs het bladgoud! Dit werd heel voorzichtig, heel secuur en rustig aangebracht. En doordat de stralen niet gewoon recht maar barok zijn was dit niet gemakkelijk aan te brengen. Moeilijk kan ook en het rendeert!

Dat zien we aan beide aureolen en aan de hele opzet. De stralen stralen in allebei de betekenissen.

Het lijkt een wonder maar het is echt ...

Vanaf begin oktober kunnen we een heel ‘nieuw’ Mariabeeld bewonderen. Onze-Lieve-Vrouw Medeverlosseres van Klein Antwerpen ... “Ons Maria”.

Op 4 oktober 2009 om 11 uur, vlak voor ons Wijkfeest, wordt het beeld plechtig ingehuldigd.

Mevr. Christiane Huysegems-De Spiegeleer. (Lede, 11 februari 1935 – Sint-Niklaas, 28 maart 2022). Terugblik op het leven van een katholieke moeder.

Onze moeder, Mw. Christiane de Spiegeleer, wordt op het feest van Onze Lieve Vrouw van Lourdes 1935 geboren in het mariale bedevaartsoord Lede.

Op 17-jarige leeftijd treedt ze in bij de Ursulinen in Tildonk met het plan naar de missie in Ranchi, India, te vertrekken. De oversten achten haar echter nog te onrijp en sturen haar na een aantal maanden naar huis. Gebleven is echter een diepe verbondenheid met Onze Lieve Heer, Onze Lieve Vrouw en de ware godsdienst.

Een ander talent ontwikkelt Christiane door voor een opleiding tot onderwijzeres te kiezen, bij de zusters van Gijzegem bij Aalst. De kinderen heeft ze makkelijk van harte lief. Haar leven lang.

In 1968 ontmoet ze haar toekomstige echtgenoot, Jan Albert Huysegems. Hij wordt aangetrokken door haar eerlijkheid en blijde vriendelijkheid, zij door zijn nuchter verstand. Samen krijgen ze drie jongens: Koenraad (1970), Stefan (1971) en Kris (1974). We herinneren haar als een buitengewoon lieve moeder, die gezag heeft wanneer het moet. En dat moet vaak met het opvoeden van jongens. De jaren 1970 en 1980 zijn de tijd van totale ineenstorting van het voorheen zo bloeiend katholiek leven in Vlaanderen. Daar gaat Christiane niet in mee. Ze tracht haar kinderen het geloof mee te geven en koopt hun een mooie kinderbijbel. Gelukkig heeft de parochie Impe tussen 1975 en 1983 nog vrij goede pastoors. Christiane zingt mee in het kerkkoor en neemt ook werkjes aan voor de parochie. In 1983 komt een nieuwe, nogal ruwe en oppervlakkige pastoor. Uitwijken naar de jeugdmissen in Sint-Anna, Aalst, brengt ook niet veel redding. Vooral niet door de dunne preken. Onvermoeibaar zoekt onze moeder verder. In de zomer van 1983 ontdekt ze het schilderachtige Vlassenbroek met Pastoor Valérie Stuyver. Hij is dan 64 jaar oud en is teruggekeerd naar Mis en geloofspraktijk van vóór het 2e Vaticaans Concilie. Hij preekt ook heel instructief en overtuigend de pure geloofsinhoud. Van zodra onze vader ervan hoort volgt hij

zijn echtgenote daarin volledig. Elke zondag traditionele Mis, het rozenhoedje wordt ingevoerd als dagelijks gebed. Ikzelf raak in die tijd onder de indruk van een "warmte" en "aanwezigheid" vanuit het tabernakel en vooral van de overtuigende preken. Zonder de stap naar de liturgie en verkondiging van altijd zou het geloof niet in mij bewaard zijn gebleven. Onze moeder schept daarvoor het kader. Via Pastoor Stuyver horen we van de Priesterbroederschap Sint-Pius X. Vader Jan Albert beslist bij de opening van de Sint-Amanduskapel te Gent in 1987 voortaan daarheen te gaan voor de zondagsmis. Moeder Christiane engageert zich altijd verder: bedevaarten, retraites en hulp aan de priesters. Voedsel meebrengen voor de zielzorger. Er komt ook een eigen huiskapel waarin eens per maand de met de FSSPX zeer bevriende Pastoor Pierre Schillewaert (oorspronkelijk uit Brugge, maar pastoor in Noord-Frankrijk) de H. Mis opdraagt en biecht hoort. Veel zegen komt daardoor in huis.

Vanaf 1989 (ze is dan 54) wordt voor Christiane het leven duidelijk zwaarder. Haar echtgenoot wordt hulpbehoevend. Met veel liefde verzorgt Christiane haar zieke man. Nog zwaarder wordt de tijd van 1996 tot 1999. In die tijd verlaten allen het huis. Moeder is dan 64. Intussen heeft ze veel van haar lichamelijke kracht moeten inboeten en kan ze niet zoveel werk meer aan. Toch beredert ze tot einde 2019 (ze is dan 84) nog voor een groot deel zelf het huishouden. Dan wordt ze zelf hulpbehoevend. Ze wordt een lief, zacht oudje, met alsmaar meer overgave aan de goede God: "Zoals Onze Lieve Heer het wil, zo is het goed". In die toestand is ze uit haar aardse lijden verlost. In een tijd van algehele ineenstorting streed ze om het geloof door te geven. Zonder haar had ik het milieu niet gehad waarin mijn roeping kon gedijen. Wij kinderen moeten haar eeuwig dankbaar zijn.

E.H. Koenraad Huysegems, FSSPX

Monseigneur Lefebvre Een bisschop in de storm

De Nederlandse versie van de film is eindelijk beschikbaar! Het Katholiek Hoogstudentenverbond organiseerde de première ervan in de mooie filmzaal campusaula Gent.

1962: De Kerk beleeft haar "aggiornamento", dat wil zeggen haar 'actualisatie' ter gelegenheid van het Tweede Vaticaans Concilie. In de katholieke wereld is dit grote evenement een oproep zich aan te passen aan de moderne wereld. De liturgie, de catechismus en de structuur zelf van het instituut ondergaan grondige veranderingen.

In deze crisis-context besluit een Franse missionaris, Marcel Lefebvre, oud-Aartsbisschop van Dakar, Delegaat van Pius XII voor Franstalig Afrika en vervolgens Generaal-Overste van de Paters van de Heilige Geest, de traditionele normen te handhaven. Hij sticht in 1970 de Priesterbroederschap Sint-Pius X en het jaar erop het seminarie in Ecône om het katholiek priesterschap te herstellen, de catechismus en de H. Mis overgeleverd door zijn voorgangers te bewaren.

- Met 32 getuigen die aan bod komen;
- Historische interviews;
- Opnames uit Afrika, Amerika en Europa;
- Talrijke onuitgegeven, audiovisuele archiefstukken.

Een film van de L'Association pour la Défense du Patrimoine Chrétien (Vereniging voor het Behoud van het Christelijk Erfgoed)

Duur: 100 minuten – Prijs: 12,- €

De DVD is beschikbaar vanaf 1 juli 2022 en wordt ook online op de website van de FSSPX Benelux gepubliceerd.

E.H. De Clercq brengt de harde schijf met de film ook naar Nederland!

De H. Guibertus

(†23 mei 962)

Br. René Maria

De H. Guibertus wordt in het Nederlands soms ook Wigbert of Wibertus genoemd. Guibertus is een aantrekkelijk figuur, omdat hij een echte ridder was. Hij is de grote patroon van Gemblours (Gembloux), waar zijn relikwie in de kerk aanwezig is. Ook Schilde en Itegem bij Heist op den Berg hebben hem als kerkpatroon. Zijn leven wordt rond 1040 beschreven door de monnik Sigebert van Gemblours.

Guibertus is geboren rond het jaar 892 in de vruchtbare landstreek Darnau (oude naam voor de streek tussen Diest, Namen en Charleroi), in het graafschap Namen. Hij is een zoon van Liétold en Osburga, beiden van nobele afkomst. Zijn vader sterft vroeg en zijn moeder huwt nog verschillende keren. Zij krijgt een groot aantal kinderen. Terwijl zijn broers en zussen dromen van landgoederen en rijkdom, omarmt hij de kuisheid om God vrijer te kunnen dienen. Hij overweegt vaak woorden uit het Evangelie en één ervan blijft hem lang bezighouden: "Een kameel gaat gemakkelijker door het oog van een naald, dan een rijke in het koninkrijk der hemelen." (Mt. 19, 24) Dan besluit hij zijn goederen te verlaten of ze tenminste zó te gebruiken, dat hij onder hen gerekend mag worden, die zich heiligen met de rijkdommen.

Hij is een goed ridder en zeer bedreven in het hanteren van wapens. Hij zou er veel roem mee kunnen verwerven, maar hij hecht meer waarde aan zijn eer christen te zijn. Hij zorgt voor de soldaten die aan hem zijn toevertrouwd, voorkomt hun gewelddadigheden en stopt hun losbandigheid en wandaden. Wanneer iemand van hen iets verkeerd heeft gedaan herstelt hij het uit eigen middelen. Zelf is hij vroom en matig. Wanneer hij meent genoeg voor zijn aardse loopbaan, zijn vorst en zijn land gedaan te hebben, verlaat hij de dienst van de mensen om zich geheel aan God te wijden.

Hij peinst over de toekomst van zijn landgoederen in Gemblours: "Als ik een deel van mijn goederen ter beschikking stel om hier een klooster bouwen, waar een groot aantal religieuzen continu de hemel loven, bidden en zich versterven, zal ik dan geen deel hebben in de goede werken van deze dienaren van God? Zal dit ook niet een grote dienst zijn aan mijn broeders, dat zij zich kunnen losmaken van de corruptie van de wereld en door goede geestelijke oefening een hemelpoort, een weg naar het volmaakte leven openen?" Hij loopt een tijdje rond met deze gedachten en staat rond het jaar 936 zijn landgoed Gemblours met onderhorige goederen af om er een groot klooster te bouwen. Hij wordt bij deze onderneming geholpen door zijn grootmoeder Gisela. Als het klooster gebouwd is komen er monniken uit Gorze. Hij wil dat zij er wonen in de geest van de Apostelen en eerste Christenen, die alles gemeenschappelijk bezaten, één van hart en één van geest en zoals engelen in een sterfelijk lichaam leven. Hij kiest de regel van St. Benedictus en vraagt Erluín abt van het klooster te zijn. Daarna is zijn tegenwoordigheid in Gemblours niet meer nodig en treedt hij in in de abdij van Gorze (bij Metz) onder abt Agenold. Waarom verlaat Guibertus zijn zo dierbare Gemblours nu hij juist deze abdij opgebouwd heeft? Omdat hij merkt dat de monniken hem er met een voorkeur behandelen en proberen hem te behagen, daarom verlaat hij de plaats om in Gorze, zonder aanzien of eer, in deemoed God te dienen. Hij let op zijn medebroeders en probeert hun deugden na te volgen. Hij wordt spoedig een voorbeeldig religieus. Ondertussen pakken donkere wolken zich

samen boven het klooster in Gembloers. Enkele personen hebben bij Keizer Otto I verteld dat Guibertus de gronden van Gembloers had gegeven aan de Kerk, (aan het klooster). Maar omdat deze gronden in leenpacht waren mocht Guibertus daarover niet volledig over beschikken en was zijn schenking dus ongeldig. Otto wilde graag de beweegredenen van Guibertus horen en hem met zijn beschuldigers confronteren. Otto ontbiedt Guibertus. Guibertus komt en verteld eenvoudig de staat van zijn landerijen te Gembloers en de donatie die hij er gedaan heeft. Otto is zo tevreden dat hij vol bewondering voor de deugd van Guibertus de stichting van de abdij in 948 bevestigt en van enkele grote privileges voorziet. Ten eerste; dat de monniken altijd een regulier geestelijke van de Benedictijnen als abt mogen kiezen. Ten tweede; dat de abt markten mag houden en een eigen munt mag slaan. Ten derde; dat geen graaf of keizerlijk Officier er een macht mag uitoefenen zonder toestemming van de abt.

Nauwelijks was dus deze eerste storm gaan liggen of een nieuwe biedt zich aan. De graaf van Namen, schoonbroer van Guibertus, ziet met lede ogen Gembloers aan zijn handen ontglippen, en eist het terug in naam van zijn vrouw. Ondanks de privileges van Keizer Otto legt hij beslag op de inkomsten van Gembloers en laat er in de abdij zijn soldaten huizen. Deze schending bezorgt hem de excommunicatie van Rome, maar toch stopt het zijn hebzucht niet. Guibertus kan niet onverschillig toekijken en komt in Gembloers de broeders troosten. Zijn tegenwoordigheid doet voor een poos de onbeschoftheid van de soldaten stoppen en verhindert de plunderingen door de helpers van zijn schoonbroer.

In de tijd dat hij in Gembloers verblijft, komen ook groepen barbaren, Hongaren en Slaven, de gebieden rond de Maas afstropen. Guibertus gaat hen het geloof in Jezus Christus verkondigen, opdat zij ook hun eeuwig heil kunnen bewerken. Hij verwacht dat zij hem misschien zullen doden en hij zo martelaar zal worden. Maar er gebeurt iets anders; een aanzienlijk deel van hen bekeert zich. Hij verlicht hun verstand met het Evangelie en raakt hun harten. Zij worden gedoopt en hij ziet aan de verandering van hun zeden de oprechtheid van hun bekering.

Dan keert Guibertus terug naar Gorze. Hij tracht zijn onvolmaaktheden te elimineren door het vuur van de goddelijke liefde. Een lange en vreselijke ziekte, die hij met groot geduld verdraagt, zal hem verder voorbereiden op zijn geboorte voor de hemel. Zodra de monniken van Gembloers horen van zijn

naderend einde, komen ze naar Gorze. Zowel om hem te troosten alsook om zijn stoffelijk overschot mee te nemen. Hij sterft in de armen van twee broeders. Het is 23 mei 962, Guibertus is 70 jaar. De monniken van Gorze zien hem als een edelsteen van hun abdij, maar geven tenslotte toe en laten het stoffelijk overschot vertrekken. De dorpelingen van Gorze willen echter het vertrek beletten en vallen de stoet monniken van Gembloers aan om de relikwie te behouden. Maar plotseling barst er een onweer met hagel en bliksem los. Ze moeten Guibertus' lichaam afstaan aan de monniken.

In Gembloers verheerlijkt God zijn graf door wonderen. In 1211 wordt hij heilig verklaard. Het klooster is eeuwenlang één van de belangrijkste kloosters in België, vanwege zijn grote voorrechten en zijn culturele invloed. Dit duurt tot de Franse revolutie, dan wordt ook dit door de revolutionairen onteigend en gedesacraliseerd. Het klooster is niet meer heropgericht, maar de relikwie van Guibertus wordt nu nog bewaard in de parochiekerk. Hij wordt vaak aanroepen tegen onweer.

BRONNEN:

- 'Les Petits Bollandistes...', Mgr. Paul Guérin, Edition Septième, op 23 mei; Typographie des Celestins, Ancienne Maison L. Guérin, editeur, Bar-le-Duc 1874.
- 'Met de heiligen het jaar rond' Dom Huyben, Dom Scheerman, e.a., deel 2, op 23 mei; uitgeverij Paul Brand, Bussum 1949.

Na twee jaar coronatijd konden wij opnieuw het vuur en de paaskaars tijdens de paaswake buiten zegenen.

Aankondigingen

WO
18.5

Mariahulde

MA
23.5

Bidprocessie en Litanie van alle Heiligen

t.e.m. woensdag 25 mei, om 18.30 u.
Gevolgd door de gezongen H. Mis van de Kruisdagen

■

Eerste communie

Zo 22/05 in Sint-Amanduskapel te Gent
Do 26/05 in de Hemelstraat te Antwerpen
Recollectie op za 21 mei: 9.30 - 12.00

■

Plechtige communie

In de Hemelstraat te Antwerpen
Recollectie op za 28 mei: 9.30 - 12.00

ZA
4.6

Pinksterbedevaart Chartres-Paris

Tot maandag 6 juni.

ZO
19.6

Sacramentsprocessie

Te Antwerpen, zie blz. 11.

ZA
2.7

Priesterwijding van E.H. De Bruyn te Zaitzkofen (DU)

Zie blz. 6 en 7.

ZA
9.7

Eremis van E.H. De Bruyn in de Hemelstraat

Zie blz. 7.

■

Retraites in de Hemelstraat
(inschrijvingen op fssp.be/nl)

Geestelijke Oefeningen van Sint-Ignatius:
gemengd: **ma 25 - za 30 juli 2022**

Mariale Retraite:
gemengd: **ma 10 - ma 15 okt 2022**

ZO
31.7

E.K.-zomerkamp

tot 11 augustus
Info: m.declercq@fssp.be

ZO
7.8

Voortdurende Aanbiddingsdag in de Hemelstraat

DI
16.8

Fietstocht naar Keulen en Aachen

Tot zaterdag 20 augustus.
Info: br.renemarkia@fssp.be

ZA
27.8

Bedevaart Gorcum-Briele

Tot zondag 28 augustus.

VR
2.9

Gezinsweekend in Heuvelsven (Belgisch Limburg)

Tot zondag 4 september.

ZA
19.9

Sportdag te Bonheiden

25 jaar huwelijksjubileum van Jan en Thérèse Van Eekert-Hals.

FSSPX in de Benelux

1. Antwerpen Priorij van het Allerheiligste Sacrament

Hemelstraat 23, 2018 Antwerpen
Tel. : +32 (0)3 229 01 80
e-mail: hemelstraat.info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis 7.30 u.
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do, Vr 18.30 u.
Wo 7.30 u.
Za 10.00 u.

Aanbidding Ma, Di, Do, Vr 17.00 - 18.30 u.

2. Gent Sint-Amanduskapel

Kortrijksesteenweg 139, 9000 Gent
Tel. : +32 (0)3 229 01 80

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

3. Brussel Christus Koning Priorij

Eendrachtstraat 37, 1050 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20
e-mail: info@fsspx.be

Zon- en feestdagen
Gelezen H. Mis —

Weekdagen
Gelezen H. Mis 7.15 u.
Dinsdag 8.30 u.

4. Brussel St. Jozefkerk

Square Frère Orban 1040 Brussel
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen:
Gelezen H. Mis 8 u.
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 18.00 u.

5. Namen Kapel Saint-Aubain

Rue Delvaux 8, 5000 Namur
Tel. : +32 (0)2 550 00 20

Zon- en feestdagen
H. Mis 9.00 u., 10.30 u.

Weekdagen
Zaterdag 10.00 u.

6. Quiévrain Carmel du Sacré-Coeur

Rue des Wagnons 16, 7380 Quiévrain
Tel. : +32 (0)65 45 81 65

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.00 u.

Weekdagen
Gelezen H. Mis 8.00 u.

7. Steffeshausen Heilig Hartkerk

Steffeshausen 5, 4790 Burg Reuland
Tel. : +32 (0)80 420 197
e-mail: vog.pius5.asbl@hotmail.com

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

8. Gerwen Priorij St. Clemens

Heuvel 23, 5674 RR Nuenen -Gerwen
Tel. : +31 (0)40 283 45 05
e-mail: stichtingsintjozef@fsspx.nl

Zon- en feestdagen:
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Ma, Di, Do 18.30 u.
Wo, Vr 7.15 u.
Za 8.30 u.

9. Leiden Kapel Onze Lieve Vrouw van de Rozenkrans

Sumatrastraat 197, 2315 BD Leiden
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 19.00 u.
Za 9.00 u.

10. Utrecht Sint Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21, 3512 GS Utrecht
Tel. : +31 (0)40 283 45 05

Zon- en feestdagen
Hoogmis 10.30 u.

Weekdagen
Vr 18.30 u.
Za 9.00 u.

11. Kerkrade (Duitstalig) Kerk St. Maria ter Engelen

Pannesheiderstraat 71,
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Tel. : +31 (0)45 567 13 97

Zon- en feestdagen
Hoogmis 9.30 u.

De erediensten worden verzorgd door
de priesters van de Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295,
D-45356 Essen
Tel. : +49 (0) 20 166 49 22

12. Luxemburg Kapel Saint Hubert

Lameschmillen, 3316 Bergem
Tél. : +352 (0) 6 21 37 84 14
Tél. : +32 2 550 00 20

Zon- en feestdagen
Hoogmis 8.30, 10.30 u.

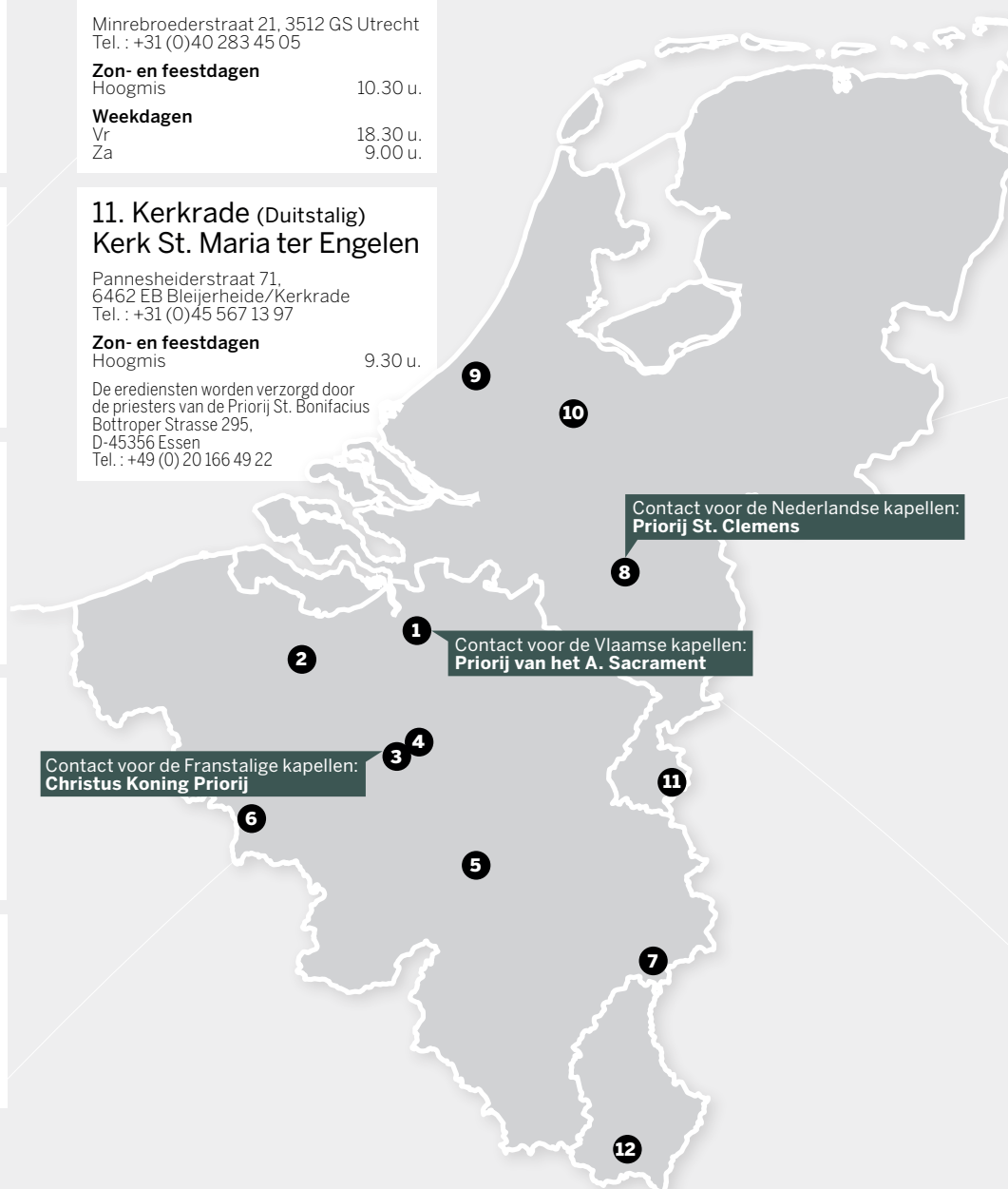
De Monstrans

is het mededelingenblad van de
Priesterbroederschap Sint-Pius X,
van de
Priorij van het Allerheiligste Sacrament,
Hemelstraat 23,
2018 Antwerpen.

Verantwoordelijke uitgever
E.H. Joseph Verlinden, Prior

De Monstrans wordt
u thuis opgestuurd,
indien u het ons laat weten.

Om de FSSPX in ANTWERPEN te steunen
IBAN : BE84 4062 0609 1159

Priesterbroederschap Sint-Pius X

F S S P X

De Priesterbroederschap Sint-Pius X (*Fraternitas Sacerdotalis Sancti Pii Decimi* – afgekort: FSSPX) is een internationale broederschap van bijna 700 priesters, gesticht in 1970 door Mgr. Lefebvre. Haar voornaamste doel is de vorming en ondersteuning van priesters. Zij heeft ook broeders, zusters en een derde orde voor leken.

Het doel van de Priesterbroederschap Sint-Pius X is het Katholieke geloof te bewaren in haar volheid en zuiverheid, door niets te veranderen, niets toe te voegen of niets weg te nemen van de waarheid, die de Kerk altijd heeft geleerd, en deugden ervan te verspreiden, vooral door het Rooms-Katholieke priesterschap. Een authentiek geestelijk leven, de sacramenten en de traditionele liturgie zijn de voornaamste middelen om de deugd en heiligheid te koesteren, en om het goddelijk leven van de genade tot de zielen te brengen.

De Monstrans probeert een kanaal voor het werk van de Priesterbroederschap Sint-Pius X in Vlaanderen te zijn om zielen te bereiken. We trachten te helpen om het geestelijk leven te verdiepen, de geschiedenis van het Christendom te begrijpen en het koningschap van Christus Koning in de Christelijke samenleving te herstellen in elk aspect.